

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Alexandera Károlyiho a soudců JUDr. Luboše Vrby a Mgr. Bc. Viktora Macha Praze ve veřejném zasedání konaném dne 9. října 2025, v trestní věci obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], projednal odvolání obžalovaného a odvolání poškozených [jméno] [příjmení], narozené [datum] a [jméno] [příjmení], narozené [datum], proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 5. 2025, č. j. 68 T 2/2025-495,

a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se z podnětu odvolání obou poškozených napadený rozsudek zrušuje toliko ve výroku o náhradě nemajetkové újmy.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje takto:

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené nezletilé [jméno] [příjmení], narozené [datum], bytem [adresa], nemajetkovou újmu ve formě prožitých duševních útrap v částce 80 000 Kč.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené nezletilé [jméno] [příjmení], narozené [datum], bytem [adresa], nemajetkovou újmu ve formě prožitých duševních útrap v částce 80 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená nezletilá [jméno] [příjmení], [datum narození], a [jméno] [příjmení], [datum narození], odkazují se zbytkem uplatněného nároku na nemajetkovou újmu v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 5. 2025, č. j. 68 T 2/2025-495, byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným, a to pod body 1. a 2. zvláště závažným zločinem sexuálního útoku podle § 185a odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Výše uvedeného jednání se měl dopustit, podle skutkových zjištění soudu I. stupně tak, že

pod bodem 1. napadeného rozsudku ve večerních hodinách přesně nezjištěného dne měsíce prosince 2021, v obytné místnosti chaty bez č. p./č. e. na parcelním čísle [číslo] v [katastrální uzemí], v okrese [obec], v Pardubickém kraji, při sledování televize zneužil okamžiku odchodu jeho tehdejší družky [jméno] [příjmení] se synem [jméno] z místnosti na toaletu, a na posteli, na níž zůstal sám s dcerou své tehdejší družky [jméno] [příjmení], narozenou [datum], jejíž věk znal, pro své sexuální uspokojení [anonymizováno 32 slov], proti čemuž se poškozená slovně ohradila, ruku mu odsunula a z postele rychle vstala, v důsledku čehož dalšího jednání zanechal,

a dále pod bodem 2. napadeného rozsudku ve večerních hodinách přesně nezjištěného dne na konci léta 2023 na lavičce před chatou bez č. p./č. e. na parcelním čísle [číslo] v [katastrální uzemí], v okrese [obec], v Pardubickém kraji, v nepřítomnosti jeho tehdejší družky [jméno] [příjmení] využil návštěvy její vnučky [jméno] [příjmení], narozené [datum], jejíž věk znal, posadil si ji zády či mírně bokem na klín a pro své sexuální uspokojení, nevědom si při tom sledování dalšími vnučky a synem tehdejší družky z nedalekého stanu, [anonymizováno 17 slov], proti čemuž se poškozená ohradila tím, že mu ruku odsunula a utekla, v důsledku čehož dalšího jednání zanechal,

2. Za toto jednání byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků, kdy pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný je povinen nahradit oběma nezletilým poškozeným majetkovou újmu, a to nezletilé [jméno] [příjmení] ve výši 80 000 Kč a nezletilé [jméno] [příjmení] taktéž ve výši 80 000 Kč, kdy soud I. stupně opomněl rozhodnout o zbytku uplatněného nároku poškozených s odkazem na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, a to ve lhůtě stanovené zákonem prostřednictvím svého obhájce, kdy obžalovaný podal odvolání jak proti výroku o vině, tak proti výroku o trestu, tak i proti výroku o povinnosti zaplatit poškozeným náhradu nemajetkové újmy. Obžalovaný svou vinu na popsanych skutcích rezolutně odmítá a popírá, žádného jednání se nedopustil. Závěry soudu I. stupně nejsou správně a nejsou podloženy důkazy provedenými v hlavním líčení. Vina nebyla spolehlivě prokázána, jak trestní předpisy vyžadují a důkazy soud I. stupně hodnotil výrazně a výhradně v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný trvá na tom, že celou situaci vnímá jako vykonstruovanou zejména paní [jméno] [příjmení], která se dlouhodobě snažila dlouhodobě odradit svou matku [jméno] [příjmení] od soužití s obžalovaným, a usilovala o svěření nezletilé [jméno] [příjmení] a nezletilého [jméno] [příjmení] do své péče. Obžalovaný se navíc domnívá, že se na něj od počátku hledí jako na vinného i s ohledem na jeho trestní záznamy z minulosti, se kterými jej hned na počátku hlavního líčení konfrontoval soud I. stupně. Obžalovaný nedokáže ani vyloučit to, že se o něj poškozené touto cestou snaží získat finanční prostředky. Nezáleží na tom, že je starobní důchodce, i tak nějaký příjem má. Pokud jde o první skutek ohledně poškozené [jméno] [příjmení], popírá, že by se něco takového stalo. Popírá, že by na poškozenou ukazoval nějaká nevhodná gesta, kdy na ni maximálně vyplázl jazyk, když na něj ona ukazovala vztyčený prostředníček. V domácnosti s nimi nežila, výjimečně zde pobývala přes noc, když bydlela u své sestry, paní [jméno] [příjmení]. Nikdy se nestalo, že by ji vezl autem a zeptal se ji, jestli má zastavit, nikdy jí ani neříkal, že pokud chce něco koupit, ať předtím ukáže prsa. Nedával jí žádné sexualizované návrhy. Je přesvědčen, že se přidala k druhé poškozené [jméno], neboť cítila příležitost si takto prisadit. Ostatně v tomto případě neexistuje ani jiný přímý důkaz k prokázání viny obžalovaného. Poškozená [jméno] uvedla, že bezprostředně po tomto incidentu se měla svěřit své matce [jméno] [příjmení], tato to však opakovaně vyvrátila. Soud I. stupně však v tomto směru

hodnotí výpověď [jméno] [příjmení], resp. její osobnost, jako nevěrohodnou vzhledem k užívání alkoholu. Poškozená [jméno] se pak se svým zážitkem měla svěřit své sestře [jméno] až poté, co se řešil skutek pod bodem 2. Jedná se tak dle obžalovaného o nevěrohodnou osobu bez ohledy na závěry znaleckých posudků. Ke skutku ohledně poškozené [jméno] [příjmení] uvádí, že ani tento skutek se nestal, jak je mu soudem I. stupně kladeno za vinu. Má za to, že výsledky poškozených byly vedeny tak, že poškozená [jméno] i poškozená [jméno] byly v řadě případů opakovaně dotazovány na tutéž skutečnost, a to až do okamžiku, kdy obě poškozené uvedly skutečnosti svědčící v neprospěch obžalovaného. Z tohoto důvodu je nutné k takovým výpovědím přistupovat velmi opatrně a tvrzení poškozených detailně zkoumat v souvislosti s dalšími provedenými důkazy, obzvláště pak za situace, kdy se jedná de facto o jediný přímý usvědčující důkaz. Výpověď ani jedné poškozených pak nelze dle obhajoby hodnotit jako věrohodnou a už v žádném případě ne jako spontánní. Poškozená [jméno] byla opakovaně ze strany policejního orgánu dotazována na stejné skutečnosti a incident se v rámci výsledku opakovaně řešil. Dokola jí byly pokládány dotazy typu, zda se bránila, zda na ni obžalovaný tlačil, jestli použil celou ruku a jakou ruku, jestli dlaň, prsty, jak ležel, jestli ji osahával jinde, jestli ji působil bolest atd. stále dokola, i když na to již poškozená [jméno] předtím odpověděla. Výpověď poškozené [jméno] není spontánní, je vedena snahou vyhovět policejnímu orgánu a říct mu to, co chce a co je nakonec hodnoceno v neprospěch obžalovaného. Přitom se jedná o zcela klíčovou výpověď jako v případě poškozené [jméno] a nelze pouze tyto rozdíly ve výpovědi zhojit tím, že se se část popisu skutku odstraní z rozsudku s tím, že pro právní kvalifikaci tyto osobní vjemy nejsou podstatné, jak dovodil soud I. stupně. Obhajoba proto nemůže souhlasit se závěry soudu I. stupně, že výsledky byly provedeny odborně a že výpovědi jsou zcela věrohodné. Pokud měli skutek 2. vidět tři chlapci, [jméno], [jméno] a [jméno], tamti se ve svých výpovědích rozcházejí v zásadních detailech, a to zda to viděli okýnkem, dírou či otevřenou clonou do stanu, zda byl zip zapnutý či ne, zda leželi nebo seděli, stáli, zda [jméno] seděla na klíně, zda seděla čelem k obžalovanému či zády či vedle sebe na lavici, jak jí měl sahat pod oblečení, co na sobě měla za oblečení, jak se chovala po předmětném incidentu apod. Obhajoba nesouhlasí ani se závěry soudu I. stupně, že i když se výpovědi liší, shodují se v základní informaci, že obžalovaný vkládá poškozené ruku pod oblečení, odlišnosti jsou přirozené a výpovědi jsou tak věrohodné. To však dle obhajoby pro odsouzení pachatele nemůže být dostatečné, a to i v kontextu způsobu vedení výsledku poškozené [jméno] ale i její věrohodnosti, které byla znaleckým posudkem PhDr. [jméno] [příjmení], Ph.D. v obecné rovině narušená s ohledem na její opožděný vývoj. Navíc soudní znalec [příjmení] [jméno] [příjmení] nedošel k žádnému závěru, že by obžalovaný trpěl nějakou sexuální deviací, duševní poruchou apod. Vyšetřením bylo zjištěno, že je sexuálně orientován na dospělé ženy. Velmi kriticky a zaujatě byl však obžalovaný hodnocen znalkyní [příjmení] [jméno] [příjmení], nicméně je zřejmé, že tato své závěry opírá mimo jiné i o skutečnost, že se obžalovaný ke skutkům kladeným mu za vinu obžalobou nedoznal. Odůvodnění napadeného rozsudku soudu prvního stupně je zcela evidentně vedeno snahou najít důvody pro vinu obžalovaného, nikoliv hledat důkazy v jeho prospěch a důkazy hodnotit nestranně. V odůvodnění nejsou nijak hodnoceny důkazy ve prospěch obžalovaného, resp. skutečnosti potvrzující jeho výpověď. Pokud se týká mravnostních trestných činů, je pravdou, že za takové jednání byl v minulosti trestně stíhán a v jednom případě odsouzen, nicméně dodnes svou vinu na předmětném skutku popírá a vnímá své odsouzení jako nespravedlivé. Pokud mu byl uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání čtyř let se zařazením do věznice s ostrahou, soud navíc dospěl k závěru, že zde nelze shledat žádnou polehčující okolnost. Obžalovanému je 76 let, je v pokročilém seniorském věku, není na tom zdravotně dobře a trest je to pro něj lidsky takřka likvidační. Na poškozených nezanechalo jeho jednání žádných následků, netrpí posttraumatickou poruchou, předčasnou sexuální aktivitou apod. Tyto jsou traumatizovány zejména dysfunkčním rodinným prostředím. Navíc, i kdyby k danému jednání došlo, nejednalo se o znásilnění, nejednalo se ani o pravidelné sexuální praktiky, masturbaci apod., ale o velmi letmé, krátké, ojedinělé incidenty. Nejednalo se ani o žádné sexuální uspokojení obžalovaného, jak dovodil soud I. stupně. Za podobné a závažnější skutky jsou v rámci soudní praxe trestány podmíněčným

odsouzením. Naopak trest uložený obžalovanému za sexuální útok spojený s výkonem jiného pohlavního styku je běžně ukládaný za mnohem závažnější a dlouhodobější sexuálně motivované trestné činy, které na obětech zanechávají trvalé následky v podobě posttraumatické poruchy či jiné zdravotní obtíže, kdy upozorňuje i na případ tzv. poškozené [jméno]. Dle názoru obhajoby pak nebyly dány důvody pro trest v trvání 4 let, nadto aby šlo o trest nepodmíněného výkonu trestu odnětí svobody. I s ohledem na věk a zdravotní stav obžalovaného existuje velká pochybnost o tom, že by se vůbec dožil konce takového trestu ve výkonu trestu odnětí svobody. Trestní zákoník připouští jako spodní hranici trestní sazby trest odnětí svobody v trvání 3 let, který je možný uložit jako podmíněný, tedy soud by nemusel při svém rozhodování ani uložit trest odnětí svobody pod spodní hranici trestní sazby. Pokud jde o výrok o nemajetkové újmě, i v tomto směru je rozhodnutí soudu nesprávné, postrádá odůvodnění proč 80 000 Kč je adekvátní jako náhrada nemajetkové újmy, kdy z provedeného dokazování vyplynulo, že poškozeným žádná újma nevznikla, jednalo se o jednorázové incidenty. Naopak poškozené jsou traumatizované dysfunkčním výchovným prostředím a jsou zanedbané, což je v jejich případě nejzávažnějším důvodem jejich různých obtíží. Mezi jednáním obžalovaného, které je mu kladeno za vinu, a újmou poškozených, tak absentuje nejen samotná újma, ale i příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním obžalovaného a předmětnou újmou. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně o vině obžalovaného tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby v celém rozsahu a současně tak zrušil výrok o trestu a změnil výrok o náhradě nemajetkové újmy poškozeným tak, že se obě poškozené se svými nároky odkazují na občanskoprávní řízení, popř. aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

4. Proti napadenému rozsudku podala odvolání i zmocněnkyně obou poškozených, kdy má za to, že výrok o náhradě nemajetkové újmy je neúplný, když o nároku každé z poškozených bylo rozhodnuto pouze v rozsahu 80 000 Kč, avšak nárok byl v přípravném řízení uplatněn ve výši 250 000 Kč za každou z poškozených. Předmětný výrok tedy postrádá tu část, ve které se poškozené se zbytkem svého nároku odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních dle ustanovení § 229 odst. 2 tr. řádu. Poškozené nezletilé sice namítají neúplnost výroku o náhradu nemajetkové újmy, ale z odůvodnění rozsudku je patrné, že si je soud I. stupně tohoto vědom, proto se bude jednat pouze o administrativní doplnění rozsudku. Není patrné na základě, jakých kritérií soud I. stupně dospěl k závěru, že uplatněné nároky na náhradu nemajetkové újmy je nezbytné snížit právě na přibližně třetinu uplatněných nároků. Má za to, že obdobné případy soudní praxe nejsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí citovány, a proto mají poškozené nezletilé za to, že napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplynávají veškeré skutečnosti, kterými se soud I. stupně při úvahách o výši náhrady nemajetkové újmy řídil, popř. byl veden, když zcela chybí uvedení konkrétních obdobných případů a přiznaných částek. Soud I. stupně své úvahy o rozsahu náhrady nemajetkové újmy opírá o zjištěné majetkové poměry obžalovaného. Poškozené nezletilé jsou přesvědčeny, že i přes vyšší věk obžalovaného a jím tvrzené zdravotní problémy, jeho možnosti výdělků jsou stále plně zachovány, sám obžalovaný při svém výsledku uvedl, že v důchodu brigádně pracoval, kdy navíc soudní praxe zohledňuje majetkové poměry ve vztahu k rozsahu náhrady nemajetkové újmy pouze tak, aby rozsah náhrady nemajetkové újmy nebyl vůči obžalovanému likvidační. Dále odkazuje na kritéria, podle kterých by měl být stanoven rozsah nemajetkové újmy, odkazuje i na některá rozhodnutí Ústavního soudu. Poukazuje na to, že obžalovaný neprojevil žádnou lítost, poškozeným se neomluvil, naopak je očerňoval. Částka, která byla stanovena, nereflexuje výše uvedené okolnosti případu a je tak částkou neadekvátní ke vzniklé újmě poškozených nezletilých. Poukazují také na to, že obžalovaný vlastní pozemek s chatou, který převedl na dceru, a to na základě darovací smlouvy dne 14. 5. 2025, což je 7 dní po vyhlášení rozhodnutí soudu I. stupně. Poškozené mají za to, že k převodu vlastnického práva k předmětnému pozemku došlo ve snaze zkrátit uspokojení poškozených nezletilých. Poškozené nezletilé jsou připraveny, v případě, že se výrok o povinnosti obžalovaného nahradit jim vzniklou nemajetkovou újmou stane vykonatelným, učinit příslušné právní kroky

k vyslovení neúčinnosti právního jednání spočívajícího v bezúplatném převodu vlastnického práva k předmětnému pozemku ve prospěch osoby blízké obžalovanému. Obě poškozené mají za to, že soud I. stupně nezohlednil všechny okolnosti případu a výše přiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy není přiměřená. Navrhují, aby odvolací soud rozhodl tak, že napadený rozsudek v rozsahu výroku o náhradě nemajetkové újmy u obou poškozených částečně zruší a sám rozsudkem rozhodne tak, že obžalovanému uloží povinnost nahradit oběma poškozeným každé částku ve výši 250 000 Kč, případně aby rozsudek byl zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k projednání.

5. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroku, proti nimž bylo odvolání podáno. Vrchní soud zkoumal, zda nedošlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu a zda soud I. stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, které následně podle § 2 odst. 6 tr. řádu vyhodnotil a je nutno zdůraznit, že většina námitek obhajoby, které vyplývají z odvolání obžalovaného, směřuje do věrohodnosti poškozených a k vyhodnocení jejich výpovědí a i k vyhodnocení znaleckého posudku, kdy právě zejména z výpovědi poškozených nalézací soud jednoznačně čerpal, a dále také bylo samozřejmě vycházeno z listinných důkazů, znaleckých posudků a z výpovědí dalších svědků, včetně samozřejmě výpovědi samotného obžalovaného. Pokud se jedná o hodnocení výpovědí jednotlivých svědků, zejména svědeckých výpovědí poškozených, s tím se ve svém rozsudku, dle názoru odvolacího soudu, řádně soud nalézací vypořádal, kdy uzavřel, že poškozené jsou věrohodné. Stejně tak i svědci, kteří podporují výpověď poškozené [příjmení], u kterých byla namítána nevěrohodnost, konkrétně nezletilí svědci [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Soud I. stupně se velmi podrobně vypořádal s tím, proč považuje výpovědi poškozených za zcela věrohodné a má za to, že jejich výpovědi nevykazují žádné znaky výpovědi nepravdivé, jsou logicky uvěřitelné a nevykazují žádné vnitřní rozpory. Výpovědi obou poškozených byly procesně použitelné a byly provedeny v souladu s trestním řádem. Odvolací soud upozorňuje na to, že výslech poškozených v takovém věku, má samozřejmě úplně jiný charakter a musí být veden jiným způsobem než výslech, který by byl veden s poškozeným dospělým nebo vyššího věku. Samozřejmě jsou kladeny i jiné nároky na takový výslech a tak, jak policejní orgán vedl oba výslechy obou poškozených, soud odvolací považuje za profesionálně vedené, nevymykající se standardů u výslechů vedených v jiných trestních kauzách. I soud I. stupně poukazuje na specifickou věrohodnost obou nezletilých dívek tak, jak uvedla znalkyně. Samozřejmě ohledně věrohodnosti takových svědků, si musí udělat závěr soud I. stupně, kdy znalecký posudek může být vodítkem k takovému závěru, nebo může takový závěr podepřít tak, jak se stalo i v tomto případě. Soud I. stupně podrobil výslechy obou poškozených rozboru, zabýval se jimi a dospěl k závěru, že poškozené vypovídali autenticky a neshledal žádný motiv k tomu, aby křivě vypovídaly vůči obžalovanému.

6. Odvolací soud podotýká, že postup policejního orgánu v přípravném řízení, byl nadstandardní, a to v tom směru, že poškozená [jméno] [příjmení] byla vyslechnuta v přípravném řízení po zahájení trestního řízení, a to za účasti obhájce obžalovaného, tedy velice standardně, zatímco poškozená [jméno] [příjmení] den před sdělením obvinění, nicméně procesně použitelně za účasti soudce a bylo to činěno jako neodkladný a neopakovatelný úkon, kdy navíc následně byla dána obhájci dodatečně příležitost, aby ještě prostřednictvím policejního orgánu položil otázky poškozené, čehož obhajoba nevyužila. Takový postup je velmi vstřícný a není standardní. Nutno dodat, a zmiňuje to i soud I. stupně, pokud je napadán určitým způsobem vedení výslechů poškozených, tak co se týče výslechu poškozené nezletilé [jméno], byl přítomen obhájce během výslechu a žádné výhrady k vedení výslechu, ani v průběhu výslechu, ani bezprostředně, nevznikly. Nutno dodat, že soud I. stupně, jak již bylo výše uvedeno, podrobil výpovědi poškozených

detailnímu rozboru včetně případné motivace, jak obou poškozených, tak i osob, které zmiňoval obžalovaný v souvislosti s určitým komplotem. Se všemi těmito výhradami se nalézací soud vypořádal a smysluplně vysvětlil, proč vzal výpovědi obou poškozených za věrohodné, včetně i určité finanční motivace, kterou zmiňoval obžalovaný, která s ohledem na jeho majetkové poměry je krajně nepravděpodobná, ale i včetně obvinění [jméno] [příjmení]. Vše podrobně rozebírá a soud odvolací se plně ztotožňuje s jeho závěry a názory i s tím, jakým způsobem se s hodnocením důkazů nalézací soud vypořádal. Nutno dodat, že výpovědi obou poškozených nebyly jedinými důkazy kdy, pokud jde o jednání vůči nezletilé [jméno], toto je podepřeno také výpovědí nezletilých chlapců, a to [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kteří měli toto jednání sledovat ze stanu, a i tito nezletilí byli procesně a řádně vyslechnuti policejním orgánem, kdy také byl ještě dán prostor k doplňujícím dotazům obhajoby a obhajoba využila prostor k doplňujícím otázkám. Soud I. stupně měl k dispozici i znalecký posudek na tyto svědky, rozebíral jejich výpověď velmi pečlivě a obezřetně i s ohledem na určité rozpory mezi výpověďmi jednotlivých svědků, v určitých detailech, ve kterých se rozcházejí, ale jak svědek [jméno] [příjmení], tak [jméno] [příjmení] potvrdili shodně, že obžalovaný strčil poškozené ruku pod oblečení. Soud I. stupně Vzal v úvahu také i snížený intelekt u [jméno] i [jméno]. [příjmení] [jméno] dokonce doprovázený těžší formou psychické poruchy ADHD a slepotou na jedno oko. I toto vzal soud I. stupně v potaz a sám uvádí, a s tím se lze ztotožnit, že tyto výpovědi jsou nástavbou podporující věrohodnost výpovědi samotné nezletilé, neboť není typické, aby se podobné incidenty odehrály za účasti svědků. Jak uvádí soud I. stupně, a s tím se ztotožňuje soud odvolací, zásadní byly výpovědi jednotlivých poškozených, které jsou věrohodné.

7. Velmi podrobně se vypořádal soud I. stupně i s výpovědí samotného obžalovaného a s výpovědí [jméno] [příjmení]. Sám soud I. stupně uvádí, že její výpověď u hlavního líčení měla omezený výpovědní charakter. Hovořila o tom, že si není vědoma toho, že by jí poškozená na závadové chování obžalovaného spočívající ve vsunutí ruky pod kalhotky upozornila, nebo že by svou dceru strašila umístěním do dětského domova. Soud I. stupně uvádí, že lze pouze spekulovat, v jakém stavu v danou chvíli byla, nebo do jaké míry alkoholismus ovlivnil její paměťovou stopu na tuto událost, proto její výpověď hodnotil s velkou opatrností. I z její výpovědi se však dá vyjít, kdy potvrdila obecná fakta, kdy v chatě společně lehávali na jedné posteli při sledování televize, anebo že musela syna [jméno] doprovázet na toaletu, což byla situace, která podle poškozené [jméno] navodila obžalovanému vhodnou příležitost, aby jí zasunul ruku pod kalhotky. Tím vlastně svědkyně autentičnost výpovědi své dcery alespoň zčásti podpořila.

8. Znalecký posudek, který byl vypracován na poškozeného, tj. znalecký posudek psychiatra, znalce sexuologa, MUDr. [jméno] [příjmení], nezjistil žádnou duševní poruchu v pravém slova smyslu, ani sexuální deviaci a relevantní zjištění ve smyslu jiné sexuální preference, než k dospělým ženám nepřineslo ani falometrické vyšetření. K tomu lze podotknout, že pachatelé sexuálních deliktů jsou z výrazné většiny osoby jinak heterosexuálně orientované, tedy osoby nikoliv s pedofilními či jinými deviantními sklony. Vrchní soud v Praze s ohledem ze své rozhodovací činnosti poukazuje na tuto skutečnost, kdy není nutné, aby každý pachatel takového trestného činu, měl nějakou sexuální úchylnu či měl určité deviantní či pedofilní sklony. Nelze z takového závěru, že někdo netrpí takovými poruchami jednoznačně dovozovat, že se závadového jednání nemohl dopustit, naopak často se v této souvislosti hovoří o tzv. náhražkovém jednání.

9. Odvolací soud se plně ztotožňuje s hodnocením důkazů soudu I. stupně, kdy se nalézací soud zcela logicky vypořádal s četnými námitkami obžalovaného, které byly použity již při jeho obhajobě u hlavního líčení. Pokud soud I. stupně uzavírá, že uvěřil výpovědím poškozených, v druhém případě je výpověď podepřena i výpovědí dalších svědků, a nikoliv verzi obžalovaného, takto i logicky zdůvodnil. Je potřeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu I. stupně, který důkazy provádí a poté hodnotí, pokud přitom nalézací soud postupuje důsledně dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadou obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat, tak je to i v tomto případě, kdy odvolací soud dospěl

k závěru, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou zcela správná, s argumenty soudu I. stupně se odvolací soud plně ztotožňuje a jako na zcela správné na ně odkazuje.

10. Odvolací soud závěrem připomíná i usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08, ze kterého mj. vyplývá, že i Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek, plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí, nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument a že odvolací soud, se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího stupně“ (např. věc García proti Španělsku).

11. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje i s užitou právní kvalifikací, kterou použil soud nalézací, a to v tom směru, že jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako 2 trestné činy, resp. zvláště závažné zločiny sexuálního útoku podle § 185a odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2025. Lze se ztotožnit i s tím, že v rámci právní věty soud I. stupně učinil korekci spočívající v tom, že u obou skutků vypustil zákonný znak, že tak obžalovaný činil proti seznatelné vůli poškozených, neboť využil momentu překvapení a ruku jim pod spodní prádlo vsunul bez dalšího, takže tam se ani nedal nějakým způsobem projevit nesouhlas s takovým jednáním obžalovaného, kdy ovšem zneužil jednoznačně bezbrannosti obou nezletilých, využil momentu překvapení, také blízkého, fakticky rodinného vztahu, který mu umožnil se k nim přiblížit doslova na dotek. Změna právní věty však nemá vliv na právní kvalifikaci obou skutků. Zásadním znakem, který jednání obžalovaného dělí od obecnější právní kvalifikace pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2025, je právě nízký věk obou poškozených, kdy nově se podle § 119a tr. zákoníku děti do dvanácti let věku automaticky považují za bezbranné. Samozřejmě použití staré právní úpravy platné do 31. 12. 2024 taktéž nepřipadalo v úvahu, neboť původní právní kvalifikace, a to zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, by byla přísnější oproti této nové úpravě, kdy byl zaveden nový trestný čin, a to § 185a tr. zákoníku, tzv. sexuální útok, kde sazba je o poznání nižší.

12. V návaznosti na provedené dokazování, soud I. stupně zjednodušil popis skutku co do časových údajů, i do konkrétnosti jednání obžalovaného, samozřejmě při zachování totožnosti skutku, když proti tomu nemá soud odvolací žádné výhrady. Je zcela zjevné, že jednání lze popsat jako takové, které lze podřadit pod jiný pohlavní styk, než je uvedený v § 185 tr. zákoníku, kde je upraven trestný čin znásilnění. Skutečnost, že obžalovaný zneužil bezbrannosti obou dívek je neoddiskutovatelná. Obžalovaný samozřejmě o věku děvčat, která byla mladší 15let, věděl. Není ani pochyb o tom, že jednání bylo úmyslné a lze dovodit, že obžalovaný jednal v přímém úmyslu dle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

13. Odvolací soud je toho názoru, že nesprávný není ani výrok o uloženém trestu. Obžalovanému byl soudem I. stupně uložen trest, a to trest úhrnný podle nejprísnejšího ustanovení § 185a odst. 3 tr. zákoníku, a to takřka na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a to v trvání čtyř let, kdy pro výkon trestu byl v souladu se zněním trestního zákoníku, zařazen do věznice s ostrahou. Vyměřený trest odpovídá zákonným kritériím stanoveným zákonodárcem, nalézací soud ctil zásady při ukládání trestu, zohlednil závažnost páchané trestné činnosti, jakožto i osobu obžalovaného a trest, který nakonec uložil, je trestem adekvátním a nelze jej považovat za trest nepřiměřeně přísný. Nalézací soud správně zhodnotil všechny okolnosti při ukládání trestu, a to jednak okolnosti daného případu, míru nebezpečnosti tohoto jednání, závažnosti tohoto jednání, přihlédl k charakteru předmětné trestné činnosti, ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Nalézací soud správně ukládal trest jako trest úhrnný podle nejprísnejšího ustanovení, podle § 185a odst. 3 tr. zákoníku, kdy trest ukládal za více trestných činů, byť totožných, a pohyboval se v sazbě v rozmezí 3-12 let. Samotný soud I. stupně uvádí, že neshledal žádnou polehčující okolnost, kdy vzal v potaz určitý pokročilý seniorský věk obžalovaného, nicméně si položil otázku, zda toto je potřeba zohledňovat při ukládání trestu, jestliže se pachatel dopouští takových sexuálních útoků na dětech, a to tím způsobem jak to páchal právě obžalovaný. Ten neprojevil žádný náhled, popírá své jednání, staví se dokonce do role oběti a považuje se za původce křivého obvinění. Soud

odvolací však zdůrazňuje, že každý pachatel se může hájit způsobem, jakým uzná za vhodné a není jeho povinností projevit jakoukoliv lítost či se doznávat. Je zcela zjevné, že nemohl soud I. stupně přihlídnout k rejstříku trestů z hlediska recidivy, kdy odsouzení v něm obsažená již byla zahlazena. Jedná se o dva skutky, kdyby zneužity 2 osoby nízkého věku, které důvěřovaly obžalovanému a považovaly ho za svého dědečka. Zde soud I. stupně poukazuje na odsouzení, kdy již v minulosti měl obžalovaný podobný útok proti nevlastní dceři a toto zmiňuje soud I. stupně právě s ohledem na určitou možnost nápravy obžalovaného, kdy i znalkyně hovoří o absenci náhledu obžalovaného s tím, že nebude žádný trest vnímat jako příležitost k nápravě. Na druhou stranu, soud I. stupně zohledňuje, že útoky byly ojedinělé, krátkodobé a obžalovaný svého jednání zanechal ihned poté, kdy dívky daly najevo svou nevoli s jeho počínáním. Vzal v potaz i mírnější nepenetrační charakter, což je vyjádřeno samotnou mírnější trestní sazbou, a právě zavedením nového trestného činu sexuálního útoku, kdy spodní hranice trestní sazby je v odst. 3 tohoto trestného činu tři roky. Ovšem závěr soudu I. stupně, že je potřeba ukládat trest, byť při spodní hranici, ale již s přímým výkonem trestu odnětí svobody, lze akceptovat a je správný, kdy se jedná o 2 trestné činy, jedná se o poškozené velmi nízkého věku bez možnosti se bránit, kdy dokonce jedné z dívek bylo teprve 7 roků. Jak již odvolací soud uvedl, trest považuje za adekvátní a přiměřený, proto se s ním odvolací soud ztotožnil. Pokud jde o zařazení do věznice s ostrahou, jak již bylo řečeno, je v souladu se zněním trestního zákoníku, kdy u obžalovaného nebyly shledány podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

14. Vrchní soud v Praze se zejména z podnětu odvolání poškozených zabýval výrokem o nemajetkové újmě, kdy musel zasáhnout do tohoto výroku, a to z toho důvodu, že nalézací soud, který si toho byl i vědom a uvedl to i ve svém rozsudku, opomenul při vyhlášení odkázat se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních obě poškozené a bylo potřeba tento výrok doplnit. Takový výrok je ve prospěch poškozených, koneckonců i ve svém odvolání bylo na to zmocněnkyní poškozených poukazováno. Odvolací soud v situaci, kdy rušil výrok o nemajetkové újmě a doplnil chybějící výrok, upřesnil i jednotlivé výroky u obou poškozených, kdy doplnil, že se jedná o nemajetkovou újmu ve formě prožitých duševních útrap, což ve výroku také absentovalo. Pokud jde o částky, které byly přiznány oběma poškozeným, tak jsou dle odvolacího soudu zcela adekvátní, proto se s těmito částkami ve výši 80 000 Kč ztotožnil a nikterak je nenavýšoval ani nesnižoval. Připojení poškozených bylo jednoznačné. Vyplyvá to z připojení, které směřovalo k odškodnění právě za způsobené duševní útrapy dle ustanovení § 2956 občanského zákoníku. Zde je nutno dodat, že v této trestní věci byla dostatečně prokázána jak skutková, tak právní stránka projednávané trestní věci, tudíž není pochyb o odpovědnosti obžalovaného za vznik nemajetkové újmy, kterou způsobil trestnou činností, za kterou byl uznán vinným, a to vůči oběma poškozeným. Z hlediska práva na spravedlivý proces je zde klíčový požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a § 134 odst. 2 tr. řádu, kdy na odůvodnění adhezního výroku je přitom třeba klást v zásadě stejné požadavky jako na odůvodnění rozhodnutí civilního soudu o nároku na náhradu škody, nemajetkové újmy, nebo vydání bezdůvodného obohacení. Soud je povinen a současně oprávněn ve svém rozsudku rozhodnout podle výsledku provedení dokazování ve smyslu ustanovení § 228 a § 229 tr. řádu jen o těch nárocích, které byly poškozeným řádně uplatněny, a to způsobem, který zohledňuje jejich rozlišení. Požadavek jasné specifikace jeho nároku, který byl poškozeným přiznán, a to již ve výrokových částech rozsudku, ostatně plyne přímo z trestního řádu. Ze vztahu mezi ustanoveními občanského zákoníku plyne, že zatímco obecné ustanovení § 2956 občanského zákoníku dopadá na duševní útrapy, které nejsou spojeny se zásahem do života a zdraví, ustanovení § 2958 a § 2959 občanského zákoníku se týká právě takových případů. Zcela jednoznačně z vyjádření zmocněnkyně poškozených vyplynulo, že se má jednat o odškodnění za duševní útrapy. Je zcela zjevné, že došlo k zásahu do osobnostních práv obou poškozených a odčinění bylo žádáno ve smyslu ustanovení § 2956 občanského zákoníku. Odvolací soud dospěl k závěru, že ta částka, která byla každé poškozené přiznána ve výši 80 000 Kč, je adekvátní, přiměřená a dostačující, proto do tohoto výroku, vyjma těch upřesnění, nezasahoval, tedy spíše nezasahoval do té výše přiznané částky. Je

třeba právě oddělovat mezi duševními útrapami, které se odškodňují podle § 2956 občanského zákoníku a duševními útrapami spojenými se zásahem do života a zdraví podle ustanovení § 2958 občanského zákoníku, kdy se jedná o závažnější formu následků u poškozených. Za této situace dospěl odvolací soud k závěru, že jednoznačně poškozené mají právo na odškodnění za duševní útrapy v rámci, kterých byla zasažena přirozená práva poškozených, zejména právo na lidskou důstojnost, právo na rozhodování o svém sexuálním životě, právo na čest, právo na soukromí a v neposlední řadě právo na řádný a nerušený fyzický a psychický vývoj. Nutno ještě podotknout, že jak nalézací soud, tak i odvolací soud musel vzít v potaz určité majetkové poměry obžalovaného a k tomu přihlídnout při stanovení výše nemajetkové újmy, a i z tohoto hlediska částky rozhodně nejsou likvidační a v tomto případě dostatečně akcentují majetkové poměry obžalovaného. Určitým zadostiučiněním poškozených je i odsouzení obžalovaného, v tomto případě již pravomocné, které se svým způsobem řadí také do části zadostiučinění poškozených mimo materiální stránku, tzn. mimo peněžní plnění nemajetkové újmy. Kritérium zkoumání majetkových poměrů obžalovaného neřeší otázku, zda tento disponuje či nedisponuje výraznějším majetkem, ale v podstatě jde o to, aby výše náhrady nepředstavovala pro něj likvidační důsledek. S ohledem na všechna tato vyhodnocení dospěl vrchní soud k závěru, že přiměřené a dostatečné částky, které měly být poškozeným přiznány, jsou ty, které jim nakonec přiznány byly už soudem I. stupně a vrchní soud je vzal v potaz a plně je akceptoval. Tyto částky jsou optimální, adekvátní, přiměřené všem okolnostem případu, jak osobám poškozených, tak osobě obžalovaného.

15. S ohledem na výše uvedené dospěl odvolací soud k závěru, že na podkladu odvolání poškozených lze zasáhnout do výroku o uplatněném nároku na náhradu nemajetkové újmy, kdy jej, pokud se týče nemajetkové újmy, doplnil či upřesnil a zejména doplnil chybějící výrok o odkazu obou poškozených se zbytkem jejich nároku na řízení ve věcech občanskoprávních. S ohledem na to, že odvolací soud nevyhověl odvolání obžalovaného, z výše uvedených důvodů, bylo odvolání obžalovaného zamítnuto, a proto Vrchní soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 9. října 2025

JUDr. Alexander Károlyi
předseda senátu